

at Opfyldelsen af denne Pligt skulde kunne gennemtvinges, idet denne Bestemmelse lige saavel som Bestemmelsen i § 3 ellers kun vil blive en Pligt paa Papiret og ikke noget, som kan gennemføres i det daglige, praktiske Liv. Nu ved jeg vel, at den højtærede Justitsminister sikkert vil henvise til, at den Ægtefælle, som ønsker Oplysningerne, kan gaa til Domstolene, men det havde dog været saa ulige nemmere, om man havde indført en Bestemmelse, som gav den paagældende Ægtefælle Ret til at søge Oplysning hos Skattemyndighederne om, hvorledes den anden Ægtefælle er situeret, og at faa oplyst, hvilken Indtægt og Formue der er opgivet. At skulle gaa til Domstolene vil jo bevirke, at den Ægtefælle, der ikke har Raad dertil, vil ansøge om fri Proces, hvilket igen vil betyde Bekostning for Staten. Jeg synes nu, det er rimeligt, at Hustruen har Ret til at faa Oplysning om, hvor stor hendes og Mandens Formue er, og hvor stor den Indtægt er, som Manden har tjent, og som jo maa danne Basis for deres fælles Udgifter. Men man har ment, at dette Spørgsmaal nærmest vil høre hjemme i en Skattelov, og jeg vil derfor haabe og ønske, at der maa komme en Ændring i Skattelovene, saaledes at en Hustru fremtidig skal kunne henvende sig hos Skattemyndighederne med Krav om at faa opgivet nøjagtigt, hvor meget Mandens og hendes Formue andrager, og hvor meget Indtægten beløber sig til.

Mindretallet kunde ogsaa have ønsket Ændringer til § 18 gaende ud paa, at der kun skulde gives Samtykke fra Ægtefællen til Afhændelse, til Salg, men ikke til Pantsætning af fast Ejendom, der tjener til deres fælles Hjem. Vi havde stillet Ændringsforslag i den Retning, men det var et Ændringsforslag, som rimeligvis ikke vilde kunne gaa gennem det høje Ting, og derfor har vi sammen med de andre Forslagsstillere trukket det tilbage. Vi mener nemlig, at det vilde virke heldigst, om man fik Pantsætningen til at glide ud af denne Bestemmelse, navnlig af Hensyn til Hustruen. Der er vel neppe nogen Tvivl om, at hvis denne Regel gaar igennem — hvad den jo gør —, vil Ægtepagterne florere i Fremtiden. Mændene vil i Almindelighed, naar de indgaar et Ægteskab, tage Ægtepagt, fordi de derved slipper fri for at spørge om Hustruens Samtykke. Det vil virke generende og skadeligt for Hustruen, idet Hustruen har det fordelagtigst i det Øjeblik, der er Formuefællesskab, hvilket er det naturlige for Ægteskabet. Jeg tror ikke, at det, at der skal Samtykke fra Ægtefællen til Af-

hændelse af Ejendom, vil bevirke en saa udpræget Tilbøjelighed til Ægtepagtssystemet, som der vil fremkomme, om vi faar baade Afhændelse og Pantsætning. Man maa vel erindre, at ved Pantsætning forstaaes ogsaa en hvilken som helst Prioritering og Omprioritering.

Af andre Regler, vi kunde have ønsket at faa ind, er der en enkelt, som vi mener vilde beskytte Hustruen, nemlig den Regel, som vi nu har i Loven om Formueforholdet mellem Ægtefolk af 7. April 1899, og som siger, at den Hustru, der har Særeje og vil gaa i Forløfte, Kaution for Manden og hans Dispositioner, skal have Overøvrighedens Sanktion for at kunne indlade sig paa den Slags Dispositioner. Det er tilstøttet som en Beskyttelse for Hustruen, som i al Almindelighed ikke menes at have saa stor en økonomisk Sans eller saa stor Forstand paa formueretlige Dispositioner. Men man har ment, at denne Paragraf ikke vilde passe ind i Systemet, ind i Princippet, som er Kvindens fulde Ligestilling med Manden. Vi mener fra Mindretallets Side, at det gælder ikke saa meget om at forfølge Systemer og Principper som om at faa Lovene tilpasset for de Mennesker og de Forhold, for hvilke de skal gælde, og det er nu vistnok en Kendsgerning, at Kvinder i al Almindelighed ikke har saa megen Forstand paa formueretlige Dispositioner, som Mændene i Almindelighed har, og at det vilde gavne Kvinderne, om de fik denne Beskyttelse. Jeg tror, at mange Kvinder vil kunne tale med af Erfaring, mange Kvinder, som under Krigen har kautioneret for Mændenes Dispositioner, mange Gange Spekulationer, uden at faa Overøvrighedens Sanktion, og som saa er blevet fri for at staa ved Forpligtelsen, fordi man har glemt, overset, at Loven kræver Øvrighedens Sanktion. Jeg tror, de færreste Kvinder vil betale Ligestillingen med deres Penge. Jeg kan ikke se rettere end, at man maa lave en Ægteskabslov, der angaar Formueforholdet mellem Ægtefæller, saaledes, at den tager Sigte paa de Ægteskaber, der er de almindelige, dem, der danner Normen. Og de, der danner Normen, er nu en Gang ikke dem, hvor Hustruen er særejende og selverhvervende. De almindelige normgivende Ægteskaber herhjemme er dem, hvor Hustruen gaar ind i Ægteskabet uden at eje noget og uden at have Selverhverv, og det er de Ægteskaber, vi efter min Mening skal lave en Ægteskabslov for; de Kvinder, som har Særeje og Selverhverv, skal nok kunne bjærge sig igennem uden at have en Ægteskabslov at støtte sig til.